

være ret underholdende at blive Vidne til en lille Holmgang mellem de to kamplystne Herrer.

„Jeg tillader mig altsaa — ganske kort — at fremføre følgende for Dem,“ sagde Jægermesteren. „Jeg havde en Gang . . . for nogen Tid siden, hm! . . . en Røgter . . . en Røgter, forstaar De! Iøvrigt en meget ædruelig og skikkelig Person, men ganske uvidende, aldeles blottet for selv de mest elementaristiske Kundskaber. Dersom nogen vilde have spurgt ham . . . f. Eks. om, hvad tre Gange seks er, vilde han rimeligvis have svaret ni eller tolv eller fjorten. Jeg be'r Dem! . . . Eller dersom nogen havde spurgt ham om, hvad f. Eks Hovedstaden i Tyskland hedder, vilde han uden tvivl have svaret Skelskør . . . det var nemlig den eneste By, han kendte, foruden København og Roskilde. Med Hensyn til Lovkyndighed, saa vidste han præcis lige saa megen Besked om, hvad der stod i vor . . . saakaldte . . . Grundlov, som hvad der staar i den tyrkiske eller den kinesiske! Nu tillader jeg mig at spørge,“ fortsatte han med stigende Selvfølelse, da han paa den almindelige Tavshed kunde mærke, at han var begyndt at gøre Lykke. „Er det virkelig Deres Mening, Højstærede, at en saadan Person bør have lige saa megen Indflydelse paa Styrelsen af et Riges indre og ydre Anliggender som en Mand som . . . som f. Eks. vor ærede Vært, Hr. Doktor Hassing? Jeg be'r Dem!“

Han kastede sig med en inviterende Haandbevægelse tilbage paa Stolen, lagde Armene over kors og afventede i denne Stilling sejrstryk Emanuels Svar.

Emanuel havde mest Lyst til slet ikke at svare Jægermesteren, hvis hele Person ikke syntes ham at indbyde til alvorlig Meningsudveksling. Men da han mærkede den Forventningsfuldhed, hvormed nu ogsaa de andre saa ham paa ham for at høre hans Svar, sagde han:

„Jeg mener, at den omtalte Røgter, trods al formentlig Uvidenhed, ikke alene burde have haft lige Ret med Doktor Hassing men — om der skete ham fuld Retfærdighed — maaske snarere den dobbelte.“

Svaret kom med en saadan Overbevisningens Tilforladelighed